

# Notes biogràfiques sobre Rafael de Casanova

Com és costum de cada any en arribar el 11 de setembre i com a homenatge, publiquem una breu biografia del que fou gran patriota i digne defensor de les llibertats de Catalunya.

\* \* \*

No se sap exactament la data del neixament de Rafael de Casanova, però es creu que va ésser a començaments de la segona meitat del segle XVII. Va néixer a Moià, fill de Rafael Casanova i Solà i de Maria Comes. Va estudiar les primeres lletres a la vila nadiua, però, molt jove encara, es traslladà a Barcelona, on va estudiar la carrera de Lleis, doctorant-se l'any 1686 en Dret.

El 22 de juliol de 1696, Rafael Casanova va casarse amb Maria Bosch i Barba, vídua del doctor Campi-llong.

Casanova tingué, de la seva muller, quatre fills: Pau i Teresa, bessons, que moriren molt petits. Francesc, que va morir el 7 de març de 1710, quan Casanova, ja vidu, feia quatre anys que formava part del Consell de Cent, i Rafael. La seva muller morí el 29 de desembre de 1704.

Som ja a l'any 1706, que els catalans s'havien decidit per la causa de l'arxiduc d'Àustria que disputava a Felip Borbó el tron d'Espanya. Es de suposar que Rafael Casanova, junt amb altres consellers col·labora amb entusiasme a la defensa de la

ciutat durant aquell setge, que va durar els mesos d'abril i maig de 1706.

Des de València, el dia 6 de febrer de 1707, Carles d'Àustria, després de la campanya per la qual aconseguí imposar la seva autoritat en els territoris de l'antigua corona d'Aragó, conferí a Rafael Casanova el títol de «ciutadà honorat».

Les lluites entre les gran potències europees havien sofert en 1703 gran canvis.

Quan Carles d'Espanya va morir, començà la guerra entre França i Alemanya per a l'ocupació del tron vacant. Feia ja trenta anys que aquest tron donava lloc a les més temeroses intrigues per part dels diplomàtics d'un i d'altre bàndol, i foren aquestes intrigues les que feren que Carles II, que sentia una veritable repugnància per la casa de França, a l'hora de la mort signés un testament pel qual deixava la corona a un príncep francès. Posada la corona a disputa entre França i Alemanya, Anglaterra i Holanda, que en un principi s'havien posat de la banda de l'arxiduc Carles perquè no volien que França, potència temible, augmentés el seu poder amb l'anexió d'Espanya, en ésser proclamat Carles emperador d'Alemanya, per la mort del seu germà Josep, canviaren de parer, perquè el perill que tractaven d'evitar, en oposar-se a que el tron d'Espanya